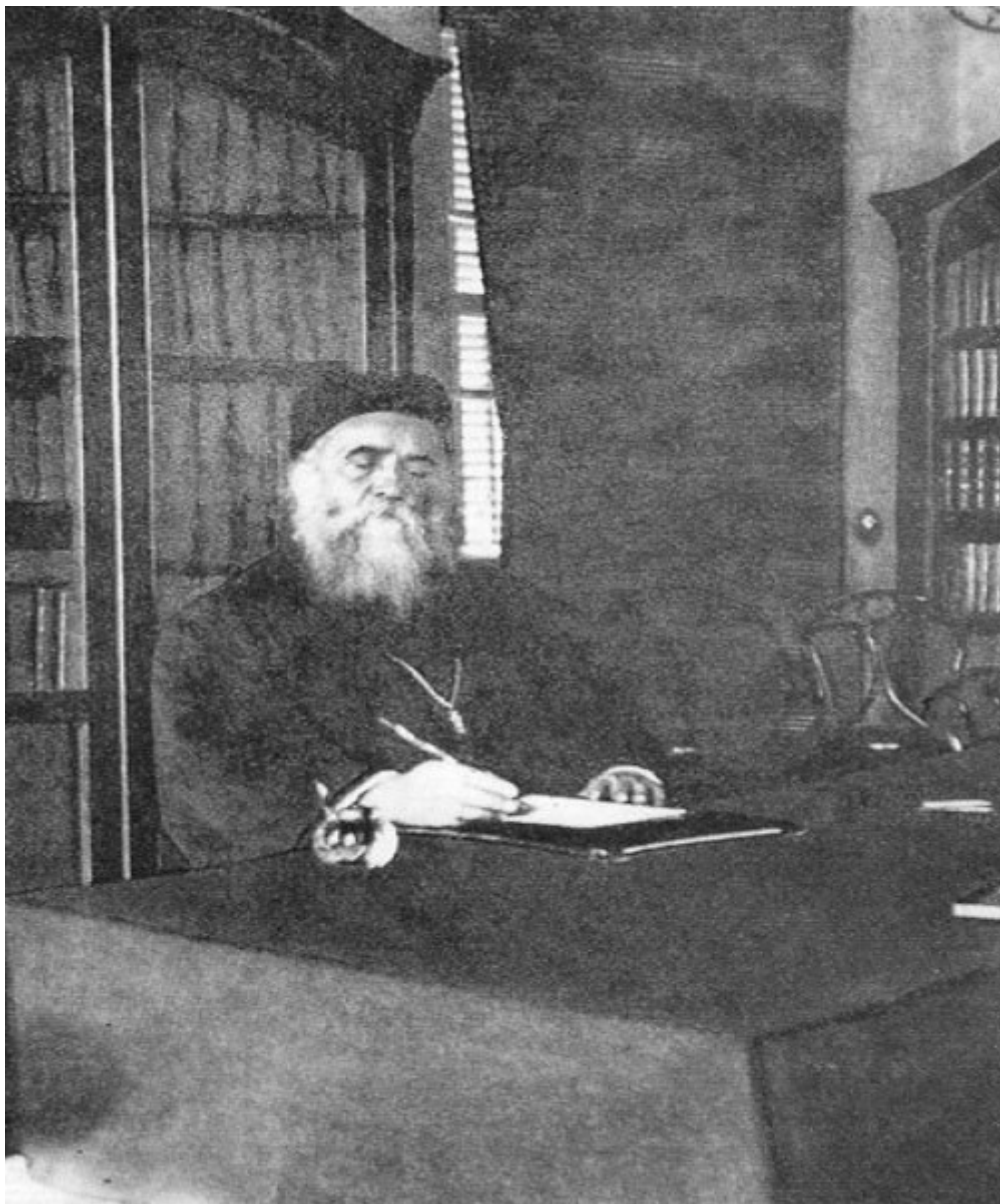
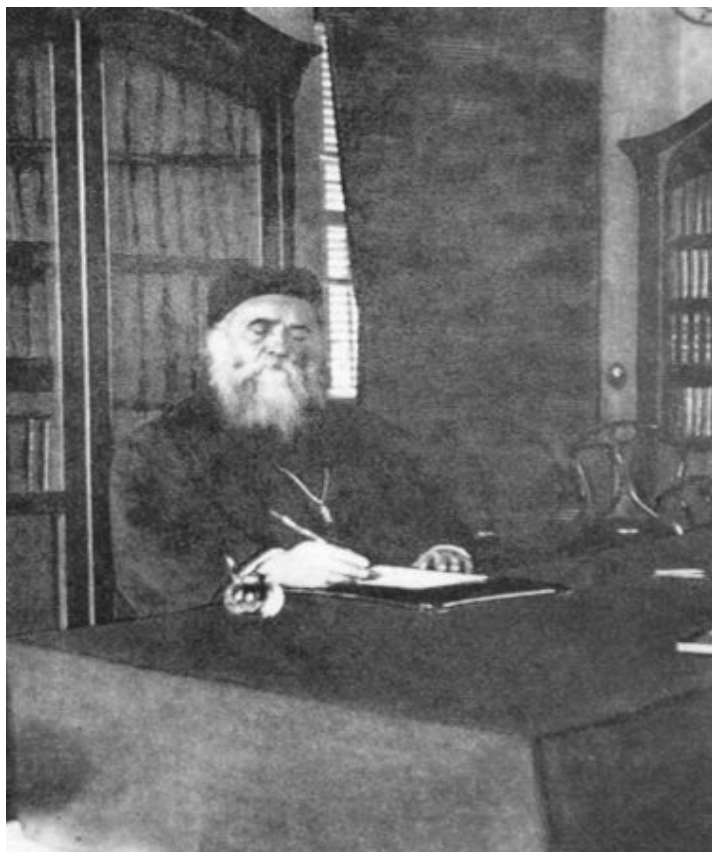

9 Νοεμβρίου 2019

Ο Άγιος Νεκτάριος με εντυπωσιακή εμφάνιση εκφράζει την ευαρέσκεια του!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

*Άγιος Νεκτάριος, επίσκοπος Πενταπόλεως, ο
Θαυματουργός.*

Μαρτυρία Ελένης Αγγελοπούλου: Το βράδυ της παραμονής, 4 Νοεμβρίου 1961, που θα γινόταν η Ανακήρυξη εις Άγιο του Σεβασμιωτάτου Πενταπόλεως Νεκταρίου, του Δεσπότη μας, με πλησίασε ο τότε διοικητής χωροφυλακής του νησιού μας [της Αίγινας], ο Ηλίας Ζερβός. Με παρεκάλεσε -το 'κανε κι αλλού- να φιλοξενήσω δυο άτομα.

Είχε, θυμάμαι, γεμίσει η Αίγινα κόσμο. Τι γινόταν, ούτε που μπορώ να περιγράψω. Έλεγες ότι θα βουλιάξει το νησί! Μεγάλη χάρη του Αγίου μας, συγκεντρώθηκαν πολλές χιλιάδες πιστοί να τον τιμήσουν και να ευλογηθούν.

Έξω γινόταν χαλασμός κόσμος. Κεραυνοί, βροχή με το τουλούμι. Κι η θάλασσα δεν πήγαινε πίσω. Φουρτούνα, μα τι φουρτούνα! Ο κόσμος κοίταζε να προστατευτεί σ' ένα ξένο μέρος.

Δέχτηκα λοιπόν την παράκληση του διοικητού και ανταποκρίθηκα. Ξέρετε ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Ανέβηκαν τελικά 24 άτομα! Μάλιστα, ούτε ένας ούτε δυο. Εικοσιτρείς. Στο άψε σβήσε άνοιξα μπαούλα, ντουλάπες, σεντούκια κι έβγαλα σκεπάσματα.

Έστρωσα στρωματσάδα σ' όλα τα δωμάτια. Βάλαμε στο φούρνο κι ένα μεγάλο ταψί. Όλοι έπεσαν αποκαμωμένοι από την ταλαιπωρία. Εγώ ξάπλωσα στο ίδιο

κρεβάτι με τον πατέρα μου και μη έχοντας καμιά κουβέρτα, έριξα πάνω μου το πανωφόρι μου. Ο ύπνος δεν άργησε να 'ρθει. Κι ήταν τόσο ευεργετικός.

Γύρω στις τρεις μετά τα μεσάνυκτα, ξύπνησα από ένα δυνατό θόρυβο στο σπίτι. Από το μανιασμένο άνεμο άνοιξαν τα παντζούρια στο μπαλκόνι. Χτυπούσαν σαν παλαβά. Καθησύχασα τις κυρίες που κάθονταν κοντά και βγήκα για να τα κλείσω.

Προβάλλοντας το πρόσωπο μου, διέκρινα έναν ηλικιωμένο καλόγερο να στέκεται στην πόρτα του Ιερού της Παναγίτσας. Η απόσταση, όπως βλέπετε, δεν ξεπερνά τα 50 μέτρα. Φαινόταν καθαρά κι ας έβρεχε ασταμάτητα.

Την ίδια στιγμή άκουσα μελωδίες να βγαίνουν από την Εκκλησία. Λέτε κι έψελναν χιλιάδες πουλιά! Ο καλόγερος στεκόταν ακίνητος, με το σκουφάκι, με τα ράσα του. Μου 'κανε εντύπωση.

Εκείνη την ώρα ακούγεται άλλος θόρυβος, από το κάτω μέρος του σπιτιού αυτή τη φορά. Άνοιξαν κι πόρτες του μαγαζιού από τον αέρα. Όπως και πάνω. Παρακάλεσα μια κυρία από τις φιλοξενούμενες να 'ρθει μαζί μου γιατί φοβόμουν, και κατεβήκαμε στο μαγαζί.

Βγαίνοντας να κλείσω την πόρτα, βλέπω το Γέροντα να 'ρχεται με αργά βήματα προς το μέρος μου! Αδιαφορούσε για το νερό [τη βροχή]. Όταν με ζύγωσε δυο μέτρα, τον γνώρισα. Άνοιξα καλά-καλά τα μάτια και κραύγασα με... με πνιγμένη φωνή:

- Ο Άγιος! Ο Άγιος!

Οι σφυγμοί μου θα είχαν ξεπεράσει τους 200! Λέτε και το αίμα μου έπνιγε τον εγκέφαλο μου. Ο Άγιος αργά, έκανε ένα-δυο βήματα, μ' έφτασε. Άπλωσε το δεξί του χέρι και με χτύπησε τρεις φορές προστατευτικά στον ώμο. Αυτό ήταν! Εξαφανίστηκε!

Η κυρία που είχε κατέβει μαζί μου, τα 'χασε όπως κι εγώ. Γονάτισε στο μουσκεμένο δρόμο και σταυροκοπιόταν...

Μαρτυρία από το βιβλίο του Μανώλη Μελινού, «Μίλησα με τον Άγιο Νεκτάριο, Συνεντεύξεις με 30+1 ανθρώπους που τον γνώρισαν, Α' τόμος».

<http://bit.ly/34LWL4S>